

PÓRUL JÁRT TOLVAJ. (Lásd a 141. lapon.)

LI. köt. 9. szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. augusztus 30-án.

A TITKOS PAJTÁSOK.

— Elbeszélés, számos képpel. —

(Folytatás.)

LTARTOTT jó negyed óráig, hogy Ákos egy helyben nyugton ülve törte a fejét, hogy ugyan mi lehet az a veszedelem, amivel reggel óta ijesztgetik? Az ilyen csöndes fejtörő munka azonban éppenséggel nem volt inyére, kivált mikor a negyedóra végén csöppet sem érezte magát okosabbnak, mint az elején.

— Ej, mit törjük rajta a fejünket! kiáltá könnyedén. Először is mind hiába, mert ugysem találjuk ki; aztán meg fogadni mernék rá, hogy valami csekélység az egész, sőt meglehet, valami kellemes meglepetés lesz.

— Gondolod? kérde Lenke kételkedve.

— Miért ne? Ezek a cselédek fél füllel hallanak valamit, aztán nagyra fujják fel. Csak az bosszant, hogy Berti hiába vár; biztosra ígértem neki, hogy ma délután elmegyek hozzá. Talán mégis elmegyek; megjárom, mire apa hazajön.

— Ne . . . ne menj! Ha már egyszer megparancsolta apácska, hogy várjunk reá . . .

— Persze, ti leányok nem tudjátok, mi az, ha az ember komoly ígéretet tett a barátjának. Aki szavát adta, váltsa is be!

Lenke megbámulta a bátyja nagyszerű férfias beszédét és természetesen most is, mint mindig, igaznak találta; csak a felől nem volt biztos, hogy apácska nem fogja-e a maga parancsát fontosabbnak találni, mint a Bertinek tett ígéretet. Ez a kétsége győzött is, mert Ákos kelleetlenül ugyan, de otthon maradt. Kimentek a kertbe, hol

Ákos új labdaverő faragásához fogott, Lenke pedig érdekes mese olvasásába merült.

A labdaverő még félig sem készült el, Lenke pedig a mesének a legérdekesebb részéhez ért, ahol a gonosz boszorkánymester éppen hatalmába keríti a gyönyörűséges királykisasszonyt, — mikor abba kellett hagyni a faragást, olvasást, mert oda lépett hozzájuk atyjok, Peregri ur. Komoly volt, de éppen nem látszott haragosnak.

— Beszédem van veletek, gyerekek, mondá. Tegyétek félre a játékot, könyvet és figyeljete, mert fontos, amit mondani fogok.

Ákos félre dobta a labdaverőt, mely aztán örökre bevégetlen maradt, Lenke pedig becsapta a könyvet és bizony meg sem tudta aznap, hogy mi lett a gyönyörűséges királykisasszonyból; mert az apa így szólt tovább:

— Abból, amit egy idő óta hallok és látok, arról győződtem meg, hogy ti nem vagytok olyan jó rendben, mint kellene. Nekem nagyon sok a dolgom, nem foglalkozhatom veletek, pedig szükséges, hogy vezetőtok és gondozótok legyen.

Ákos ebből azt a veszedelmet gyanította, hogy nevelő jön a nyakukra; gyorsan felelé tehát:

— Ó dehogy, kedves apa! Mi nagyon jól megvagyunk. Aztán nem vagyunk már mi olyan kicsi gyerekek!

— Épp azért fontos, hogy jó uton járjatok. Nagy baj, hogy jó anyátokat elvesztettétek. Emlékszel-e rá, Ákos?

Ákos nem igen volt bizonyos felőle.

— Emlékszem valamire, de csak homályosan . . . arra emlékszem, hogy egy este —

bizonyos
a cipő
azt hitt
és a czi
minden
ben . . .
hogy es
azt nem
milyen

— N
igen ki
nyalánk
nyugodt
tetek, d
van a g
épp azt
sokára
hozzátol
arra, a
kell. Ti
kedjete

A ké
egymás

— E
ijesztget

— O
szólt Pe
mint ör
tok. Is
Lenke e

— U
mama?
hogy va
vele.

— M
az apa
cse ráto
tudjátok
és tudor
is tölete

bizonyosan karácsonykor volt — kitették a cipőimet az ablakba és később, mikor azt hitték, hogy már alszom, bejött a mama és a cipőkbe rakott valamit, aztán reggel mindenféle édességet találtam a cipőkben... Furcsa... arra még jól emlékszem, hogy csokoládé-szivarka is volt közte, de azt nem tudnám megmondani, hogy a mama milyen volt.

— Nem csoda, mert akkor még te is igen kicsiny fiucska voltál és leginkább a nyalánkságon járt az eszed, felelé az apa nyugodtan. — Azóta jócskán felnövekedtetek, de csak annál inkább szükségetek van a gondos, szerető anyai vezetésre. No's, épp azt akarom veletek tudatni, hogy nem sokára uj mamát kaptok, aki igen jó lesz hozzátok, szeretni fog és oktatni fog mindarra, amit jól nevelt gyermeknek tudni kell. Ti is szeressétek és úgy engedelmeskedjétek neki, mintha édes mamátok volna.

A két testvér jó ideig ámulva nézett egymásra. Végre kipattant Ákos:

— Hát ez volt az, a mivel a cselédek ijesztgettek! Mostoha-mamát kapunk!

— Oktalanság volt, ha ijesztgettek vele, szólt Peregi ur félig mosolyogva. Inkább mint örvendetes, jó hirt kell ezt fogadnotok. Ismeritek is már az uj mamát és Lenke épp ma is beszélt vele.

— Ugy hát Flóra kisasszony lesz az uj mama? szólt Lenke. Mindjárt gondoltam, hogy valami baj lesz, mikor találkoztam vele.

— Micsoda baj, te kis oktondi? mondá az apa kissé szigoruan. Inkább jó szerencse rátok nézve; de úgy látom, nem igen tudjátok megérteni. No, majd megértitek és tudom, szeretni is fogjátok. Ezt kívánom is tőletek!

Ezzel véget ért a beszélgetés, az apa bement a szobájába, Ákos és Lenke pedig jó ideig szótlánul üldögéltek ott a padon. Hiába mondta az apa, hogy örülnök kell a jó hírek; ők bizony inkább veszedelemnek tekintették, hogy mostoha-mamát kapnak. Hogy is ne! Egészen biztosan nem tudták ugyan, de körülbelől gyanították, hogy aligha vége nem lesz eddigi nagy szabadságuknak, itt lesz valaki, aki rá fog érní, hogy reggeltől estig szemmel tartsa őket; lesz majd kora fölkelés, pontos indulás az iskolába, játék előtt tanulás, játék után beszámolás az elszagattott ruháról, mindig illedelmes viselkedés, engedelmeskedés és néha talán bizony még büntetés is.

Hát biz a két testvér mindezt nem találta olyan kellemes dolognak, a minek örülni lehetne.

Mindjárt másnap nagy felfordulás kezdődött a házban; poroltak, takarítottak, festettek, suroltak, miközben tuczat számra került elő mindenféle zugból könyv, labda, nyakkendő, zsebvelő, tollkés, czérna, olló, gyűszű és más efféle, a mit Lenke vagy Ákos hetek és hónapok óta hiába keresett, azaz hogy igazában nem is keresett, mert úgy vélte, hogy »elveszett, hát elveszett, majd vesz apa mást.« Ezzel a nagy takarítással a két testvér különben nem sokat törődött egészen addig, a mig rá nem került a sor arra a hátsó szobára, a hol az ő százféle czók-mókjuk volt összehalmozva. Már azt nem akarták megengedni, hogy Kerekesné asszony itt is rendet csináljon.

— Ez a mi játszó-szobánk, ennek így kell maradni, itt másnak senkinek sincs dolga!

— Eddig úgy volt, felelé a gazdaszony; de hogy ezentul hogy lesz, azt majd

az új mama szabja meg. Ha meghagyja ezt a szobát ilyen lomtárnak, semmi közöm hozzá; de azt ne mondhasa, hogy csak egy zugocskát is rendetlenül hagytam itt hátra.

És irgalom nélkül kitakarította a sok lim-lomot, játékszert, rendbe hozta ezt a

szobát is épp úgy, mint a többi, nagy elkeseredésére a testvérpárnak. Ugy ragyogott, csillogott most már minden a házban, hogy Ákos és Lenke szinte idegenül érezték ott magukat; sehol sem lehet csak egy piczikét is rendetlenkedni, hogy rögtön szemet ne szurjon. És még csak a sa-

... NÉZTE AZ ÚJ RUHÁT. (Lásd a 133. lapon.)

ját külön lomtár-szobájukba sem menekülhettek, azt is elvesztették. Ó, ez már igazán kegyetlenség!

Egy délután azonban Lenke majdnem megvigasztalódott, mikor Eszti szobaleány így szólt hozzá:

— Kisasszonykám, nézzen csak be a hálószobába! Majd lát valami szépet.

Az csakugyan szép volt, gyönyörű volt — ujdonatuj selyemruha a holnapi lakodalmi ünnepre; mert holnap lesz az apa esküvője Flóra kisasszonnyal és Lenke nagy parádében lesz ott jelen. No, ilyen drága szép ruhája még soha sem volt... ilyen ruhája még a dicsekedő Vadász Zsófnak, a Berti és Gazsi testvérnénjének sincs...

Lenke nézte az (pon), m fitymálv

Lenke szép és mikor A vel, bos

Lenke odaült az ágyra és boldogan nézte az új ruhát (Lásd a képet a 132. lapon), mignem berontott Ákos és majdnem fitymálva mondá:

— No, ugyan van mit bámulni rajta! Az én új ruhám, a mit a holnapi ünnepre kaptam, sokkal szebb. Gyere csak, nézd meg!

... MINDENFÉLE APRÓSÁGOT KAPARÁSZOTT ELŐ. (Lásd a 134. lapon.)

Lenke nem tagadta, hogy az is nagyon szép és már szinte elégedett kezdett lenni, mikor Ákos, betelvén az új ruha nézésével, bosszusan fölkiáltott:

— Persze, csak holnap ölthetjük föl... Ha el nem vették volna a játszó-szobánkat, oda bezárkózhattánk és egy kicsit parádézhattánk... Igazán borzasztó, hogy

még attól is megfosztottak! Szeretném tudni, mit szólnak Bertiék hozzá.

— Bizonyosan sajnálni fognak, szolt Lenke.

— Meghiszem; mert ők igazi jó barátaink. Illő is, hogy még ma ellátogassunk hozzájuk. Holnap nem igen fogunk ráérni.

Mindjárt el is mentek és rendkívül szíves fogadtatásra találtak nem csak Berti és Gazi meg Zsófi kisasszony, hanem Vadászné asszony részéről is, a ki egyébiránt igen vörös képű és igen kövér asszonyság volt, rendesen igen nyers beszédű, de most sajátságosan gyöngéd és érzékeny. Maga mellé ültette Lenkét, meg-megsimogatta és rejtélyes részvétellel sóhajtgatott fel:

— Szegény kis árvák!

Aztán százfélét kérdezett, apróra kitudakolva mindent Ákosék háztartásáról s a leendő mostoha-mamáról.

— Nagyon nyájas volt hozzánk, mikor tegnap nála voltunk apával, mondá Ákos.

— Hogyne! Persze! szolt Vadászné asszony gunyosan. Eleinte mindig így van! El is tart vagy két hétig. De aztán! Ó! Szomorú dolog az, mikor a szegény árvák mostoha anyja kezére kerülnek.

— No, ne busítsuk őket, elég nagy lesz az ő bajuk úgy is, szolt Zsófi kisasszony. Kész az ozsonna . . . jőjj, kedves Lenkém . . . jőjj, Ákos . . . ki tudja, mikor fogtok megint igazán kedvetekre ozsonnálhatni!

Az igazat megvallva, a kissé finyás Lenke ezt az ozsonnát sem találta valami roppantul kedvére valónak. Olyan gyűrött, mocskos abrosz volt az asztalra terítve, olyan töredezett, hasadozott csészében került a kozmás, rossz kávé eléjük és olyan diribdarab száraz zsemlye volt hozzá, hogy a két testvér legjobban szeretne volna, ha

bele sem kell kóstolni; de hát a jó barátok szíves kínálását nem szabad visszautasítani, kivált mikor azt is hallják, hogy ki tudja, milyen ozsonnájok lesz majd ezentul az új mama, a mostoha mellett!

Ozsonna után kimentek a Berti menzseriájához és Ákos, bár nem igen volt szándékában, vásárt is csapott, mert Berti így szolt:

— Ki tudja, meg fogja-e engedni a mostohátok, hogy új állatkát vigyél a házhoz. De amit már ott talál, annak talán megkegyelmez.

Ákos megvásárolt tehát még egy házi nyulacska és mert csak három tizeskét talált a tárczájában, ráfizetésül még mindenféle apróságot kaparászott elő zsebeiből: tollkést, ezüstös kis irón-tartót, füttyülőt s több effélét. (Lásd a képet a 133. lapon.) Berti meglehetősen kicsinylőleg nézte mindezt, de elvette.

— No, ez mind együttvéve sem sokat ér, de hát neked, mint jó barátomnak, ezért is oda adom.

Ekképen Ákos és Lenke egy nyulacskaival és szivökben sok aggodalommal tértek este felé haza.

— Ó, ha az mind úgy lesz, amint Vadászné néni beszélte a mostohákról! sóhajtá Lenke.

— Persze hogy úgy lesz, szolt Ákos igen határozottan. Látszik, hogy jó barátaink, igazán sajnálkoznak rajtunk, hogy olyan szomorú sorsra jutottunk. De hát nem vagyunk mi már olyan kis gyerekek, tudom én, mit csinálunk.

— Mit?

— Azt, hogy ezentul is kedvünk szerint teszünk, amit lehet. Csakhogy a mostohamama előtt titokban fogjuk tartani.

— De apácskának ez nem fog tetszeni.
 — Nem tehetek róla. Ha azt akarod, hogy ezentul is jó testvérek legyünk, hát ahhoz tartsd magad, amit most mondtam.

Ily módon világosan és határozottan megállapítván jövőd magukviseletét, nyugodtan feküdtek le, mint akik már tudják, hogyan fognak megbirkózni a fenyegető veszedelemmel.

(Folytatása következik.)

VIG FURULYÁS.

EJE-HUJA furu-
 lya,
 Vigan bele fuj
 Gyula.
 Mért is ne fujna
 bele,
 Ha győzi a tüdeje,
 A nótát meg szereti
 És más nem fujja
 neki?
 Tapsot, igaz, nem
 arat,
 Mert mindenki el-
 szalad
 Vagy bedugja a fülét
 S azt jajgatja: »Már
 elég!«
 De Gyula csak fu-
 rulyáz,
 Csak úgy zeng bele
 a ház

S ha nem tetszik senkinek,
 Őt az sem rendíti meg.
 »Nem szeretik a zenét.
 Pedig jaj de milyen szép!«
 S csak azért is furulyál
 S míg csak bírja, el sem áll.

A KANÁRI MADAR.

MÁR sok idő óta kérte Mariska a mamáját: vegyen neki kanári madarat. A mama erre így szólt:

— Ha mindig jó és engedelmes leszel és ha különösen nem kíváncsiskodol, mint eddig: teljesítem a kívánságodat.

Egyszer Mariska az iskolából haza jövet, édes anyját elmenőben találta.

— Most egy órára el köll mennem. Benn a szobában az asztalon egy uj kis skatulyát fogsz találni; kikötöm azonban, hogy hozzá ne nyulj és ne nyisd ki. Ha engedelmeskedel, nagy örömöd lesz, ha visszajövök.

Mariska így felelt:

— Légy nyugodt, kedves mamám! A skatulya nyugodtan fog maradni az asztalon. Ugy is kaptam iskolai feladatokat, azokat köll elvégeznem.

A mama megdicsérte Mariskát e szép ígéretéért és elment.

Mariska az édes anyja távozása után szorgalmasan tanult. Alig telt el azonban tíz percz, már is többet gondolt a skatulyára, mind a feladatára.

— Csak megnézem, gondolta magában.

Közeledett az asztalhoz és megnézte a skatulyát minden oldalról. Ugyan, mi lehet benne? A skatulyán át neszt hallott, de nem láthatott semmit.

Mariska visszatért ugyan a munkájához, de most sokkal nehezebbnek találta és egymásután ejtette a hibát. A kíváncsiság miud jobban elfogta. Végre kinyitotta a skatulyát.

Nagy meglepetésére benne egy szép kis kanárka volt, mely kirepült és a szobában röpkedett. Meg akarta fogni, de a madárka a nyitott ablakon kiröpült.

A mama hazajövet Mariskát sirva találta. Rögtön kitalálta, hogy mi történt és így szólt:

— Kíváncsiságod már meg van büntetve. Örömet akartam neked szerezni és ime a kis madarat el hagytad szállni.

Francoziából fordította **Eislitzer Margit.**

A FURFANGOS HOLLÓ.

EGY szelid holló sok évig élt békességben és nyugalomban egy majorság udvarán. Békességben, — de mégsem mindenkiel. Akadt ellensége is, még pedig senki más, mint a házőrző eb.

Mérges, harapós mogorva legény volt a házőrző eb; de, az igazat megvallva, volt oka rá, hogy görbe szemmel nézzen a hollóra. Mert ennek a szárnyas fekete kópénak, bár bőven kapott enni valót, folyvást

éppen csak a házőrző eb tájában levő konczokra fájta a foga és addig-addig mesterkedett, settenkedett ott az eb-házikó körül, mignem kileste, a mikor az eb-elszundikált. Ekkor gyorsan kikapott a tálból egy-egy kövér falatot és elröppent; az eb dühösen ugatott utána, de a holló persze csöppet sem törődött vele.

Egy napon a gazda kivezette kutyáját a majorság szomszédságában levő földre. Valami értékes veteménye volt ott s úgy gondolta, hogy az éber eb az ő mérges

A FURFANGOS HOLLÓ.

ugatásával elriasztja a nagyon elszaporodott nyulakat, melyek kárt tettek a veteményben. Hogy az eb odább ne menjen, czövekhez kötötte és enni valót is küldött neki.

Az eb alkalmasint meg volt ezzel a cserével elégedve, de ime, — egyszerre csak nagy bosszúságára azt látja, hogy az a kópé holló ide is eljött utána. Mérges ugatással fogadta s a holló alkalmasint készen volt erre a nem éppen barátságos fogadásra, mert eleinte jó messze maradt. De

lassanként észrevette, hogy az eb, meg levén kötve, nem mozoghat szabadon; a furfangos holló tehát mindinkább közeledett a tálhoz és nagy nyugalommal hallgatta az eb haragos ugatását.

Közel volt, de a tálhoz nem léphetett, mert ott az eb elérte volna s akkor jaj neki!

Jó ideig farkas-szemét néztek. A holló aztán balra fordult és mindig közel maradvá, körben sétált. Az eb követte s ily módon végre eljutottak a táltól az ellen-

kező old
dett és
az eb m
lensége

csattogá
azt látta
röppent

kező oldalra. Ekkor a holló hátrálni kezdett és eltűnt a sűrű növényzet közt. De az eb még gyanakodott és leste, hogy ellensége mikor fog előbukkanni. Leste, leste,

meg is unta és lefeküdt, úgy nézett merően arra a helyre, a hol a hollót sejtette.

Sokáig semmi nesz sem hallatszott, s az eb el is szenderedett unalmában. Szárny-

Jaj, mindjárt nagy baj lesz mostan,

Juhocskáim a tilosban!

Vad virágot szedegettem,

Nyájamról megfeledkeztem.

Ha meglátják, megbüntetnek,

Még tán zálogot is vesznek!

Jaj, nem teszek ilyet másszor,

Mert pórul jár a rossz pásztor!

A ROSSZ PÁSZTOR.

csattogásra riadt föl. S a mint föltekintett, azt látta, hogy a holló villámgyorsan odaröppent a tálhoz és kikapott egy jó kon-

czot. Mire az eb felugrott és oda rohant, a furfangos holló már messze járt a zsákmányával.

KARCSI ÉS A VIPERA,

— Kicsi beszélyke. —

— HOVÁ indulsz, Karesi? Én is megyek!

— Jobb lesz, ha maradsz, Esztikém. Nem holmi kisasszonyos kurta sétára megyek.

Ez meglátszott már azon is, hogy Karesi hatalmas hegymászó botot tartott a kezében. Azt lehetett volna hinni, hogy legalább is a lomniczi csucsra készül, csak-hogy a lomniczi csucs véletlenül nem volt ott közel. Hanem jókora hegyek igenis meredeztek nem nagy távolságban.

— Megigérttem az öreg Ambrusnak, hogy meglátogatom fönt a kunyhójában. Ma nagyon jó idő van, hát fölmegek.

— Ó, odáig én is fölmegek.

— Csakhogy mi majd tovább is fölme gyünk, föl a Saskőre.

— Nem baj. Addig én ott pihenek a kunyhóban.

Karcsinak nem volt egészen kedvére a dolog, de nem rázhatta le hugocskáját a nyakáról. Pedig nem tartotta magához való társnak. Hiszen ő már gimnazista diák, Esztike pedig csak afféle kényes kis leány, akinek sem ereje, sem tudománya, sem bátorsága. De nem voltak rossz testvérek, hát végre is együtt indultak a kirándulásra. Hanem azt mégis eltökélte Karesi, hogy legalább megrézfálja, megzaklatja hugocskáját. A legveszedelmesebb, nyaktörő utakon vezette és nagyot nevetett, mikor Esztike csak négykézláb birt utána vergődni.

— Mondtam, ugy-e, hogy nem neked való?

— Persze! De mikor jobb uton is mehetnénk!

Szerencsére fele uton már találkoztak az öreg Ambrus erdő-csöszszel, aztán együtt kapaszkodtak följebb. Az öreg mindjárt észrevette, hogy Karesi szándékosan bosszantgatja Esztikét; de nem igen szólt bele. Egyszer így szólt Karesi:

— Ugy-e, Ambrus, ebben a sziklás hegy-ségben mérges vipera kigyó is van?

— Akad, akad, felelé az öreg vállvo-nogatva.

Tovább mentek, de alig pár lépés után Karesi oda kiáltott az elől haladó Esztikének:

— Vigyázz! Vipera fekszik az uton!

Csakugyan, vagy tizenöt lépésnyire valami gyanus, kigyóforma feküdt a napos kövön s Esztike ijedt sikoltással szökkent hátra. Karesi pedig, még mielőtt az öreg Ambrus szólhatott volna, fölkiáltott:

— Megijedtél, ugy-e? De én nem félek és megölöm.

Esztike megint sikoltott, de Karesi rettenthetetlen bátorsággal oda ugrott a veszedelmes jószághoz és rátaposott a sarkával. Hát biz az recsegve-ropogva töredezett szét, mert csak száraz ágacska volt.

— Lásd, ha vipera lett volna is, így kell agyon taposni, nem pedig megijedni. A vén Ambrus megcsóválta a fejét, de alkalmasint csak azért, mert igen sötét felhők gyülekeztek az égen.

— Jó lesz, ha szárazon eljutunk a kunyhóig, mondá.

És valóban épp mire oda értek, megeredt a zápor. További kirándulásról szó sem lehetett, ott a kunyhóban kellett megvárni az eső végét, nem is nagyon kényelmes helyzetben, mert a vén csösznek bizony nem volt kanapéja; a földre terített szalmára kellett lepihenniök. No, ez sem volt éppen nagy baj s a két testvér vígan bámult ki a kunyhó nyílásán az esőbe, mikor az öreg Ambrus hirtelen felugrott, a kunyhó egyik sötét zugába sietett, ott a földre csapta vörös nagy zsebkendőjét, aztán fölkapott vele valamit és sietett ki a kunyhóból.

— Ejnye beste férgé! kiáltá közben.

Esztike, de Karesi is ijedten ugrott fel.

— Viperát fogott! mondá Karesi éppen nem vitézi szepegéssel.

Az öreg pár másodperc múlva visszatért és fürkészőleg nézett szét a kunyhóban.

— Még egy második is volt... jól láttam...

Karcsinak sem kellett több, — egyszerre kint termett a szakadó záporban. Esztike is követni akarta, de az öreg megfogta és sugott neki valamit, amire a leányka szépen bent maradt.

— Jőjjön be, ifiur... tönkre ázik a ruhája, szólt az öreg.

— K
ázom, I
Esztike

— D
az öreg

az uton

kell me

itt is e

— A
— N

nevetve

volt. E

és kivit

Röste

hamiska

vén A

Alkalm

azontul

szemben

kedést.

C

A F

— I

minden

már mi

— N

dezünk

kesülte

— I

Czirmo

— T

mös as

— Ó

télyes

közönsé

tud fog

— F

— Köszönöm szépen . . . inkább megáztom, hogysen vipera marjon halálra . . . Esztike . . . jőjj ki azonnal . . .

— De ugyan mért, ifuracskám? faggatta az öreg. Hiszen ha vipera van is itt . . . az uton olyan szépen megmutatta, hogyan kell megölni . . . biz én megköszönöm, ha itt is elpusztítja . . .

— Az . . . az . . . más volt . . . hebegte Karcsi.

— No, csak jőjjön be ifiuracskám, szólt nevetve az öreg. Nincs itt vipera, nem is volt. Egy kis békát fogtam meg az imént és kivittem az esőbe, ott jobb neki.

Röstelkedett Karcsi, míg a kis Esztike hamiskásan mosolygott, mert megértette a vén Ambrus tréfáját és annak a célját. Alkalmasint megértette Karcsi is, mert azontul egészen abba hagyta hugocskájával szemben az ilyen fajta ijesztgetést és vitézkedést.

CZICZÁÉK KIÁLLÍTÁSA,

vagy

A FURFANG NEM MINDIG JÓ.

— Tréfa, három képpel. —

OLDVILÁGOS éjjel hangverseny után a háztetőn sétálgattak, heverésztek a környék cziczái, mikor a tekintélyes Karmos ur így szólt:

— Kiállítás itt, kiállítás ott, kiállítás mindenütt! Igazán illenék, hogy egyszer már mi is rendezzünk kiállítást.

— Nagyszerű gondolat! Igen, mi is rendezünk kiállítást! kiálták mindnyájan lelkesülten.

— Igen, de mit állítsunk ki? kérdé aztán Czirmos ur.

— Természetesen egereket, felelé Körmös asszonyság.

— Ó dehogy! szólt Karmos ur, a tekintélyes indítványozó. Egeret! Az nagyon közönséges dolog. Egeret minden kis czicza tud fogni.

— Hát mit?

— Madár-kiállítást rendezünk. Aki szebb, ritkább madarat állít ki, az kap jutalomérmét és diszoklevelet.

— Nagyszerű! Ez már remek gondolat! tapsoltak mindnyájan.

Megindult a készülődés, messze földön híre terjedt a nagyszerű kiállításnak. Számos kiállító jelentkezett, de valamennyi közt legnagyobb feltűnést okozott Czirmos ur, aki bejelentette, hogy kanári madarat fog kiállítani.

— Akkor szinte bizonyos, hogy Czirmos ur nyeri el a nagy jutalmat, szólt Karmos ur, a főrendező.

— Számítok is rá, felelé Czirmos ur büszkén.

Otthon pedig Czirmos ur ravaszul nevetett.

— Mindenki azt hiszi, hogy a gazdám kanári madarát fogom megkaparítani és kiállítani. Persze, magam is szeretném. De nem lehet. Olyan nagyon őrzik . . . már nehányszor megverték, hogy ott leskelődtem. No, nem is kell. Mire való a furfang? Egy kis festék is megteszi.

És, jól elzárkózva, mit csinált a furfangos Czirmos? Egy fiatal verebet befestett

szép sárgára. Mikor elkészült vele, gyönyörködve nézte.

— Remekül sikerült! Ha nem magam festettem volna be, szinte magam is elhinném, hogy kanári.

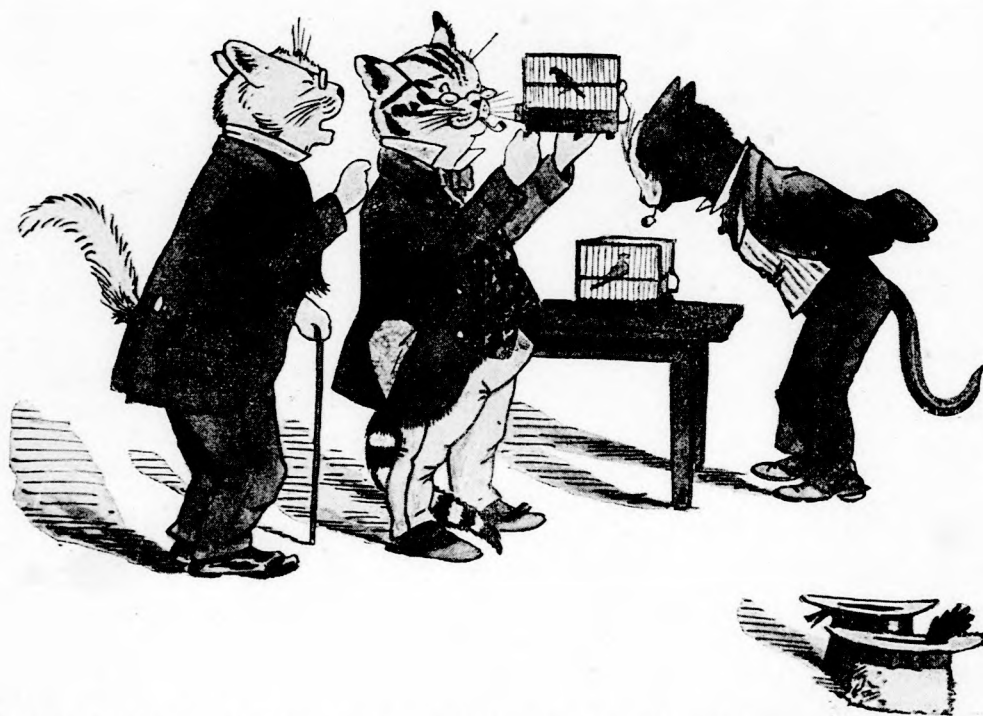
Megjött végre a nagy nap, megnyílt a kiállítás és valóban nagyszerűen sikerült. A kiállítók ugyancsak kitettek magukért. Volt ugyan holmi közönséges veréb is kiállítva, de ezekre rá sem néztek, mikor csiz, pinyőke, fűrj, galamb, fülemüle és még sok másféle jeles madár is volt a

tárlaton. De mindezt elhomályosította a Czirmos ur kanárijja.

— Hiába fáradtunk, vadásztunk! sóhajták. Legfeljebb második jutalmat nyerhettünk, Czirmos kapja az első díjat.

Czirmos ur büszkén járkált a kiállításban és fogadta a szerencsekivánatokat, hogy túl tudott járni a gazdája eszén és megszerezte a kanárit.

Azután megalakult a bíráló bizottság

és sorra bírálta a kiállított madarakat. No, ekkor szepegett ugyan Czirmos ur egy kicsit, de biztatta magát:

— Nincs azoknak a bírálóknak annyi eszök, hogy észre vegyék a furfangot.

Csakhogy éppen itt volt a hiba. A ki furfangoskodik, azt hiszi, ő a legfurfangosabb. Pedig akad még nagyobb kópé is.

A tekintélyes Karmos ur nemcsak tekintélyes, hanem fortélyos is volt. Mikor a Czirmos ur kanáriját nézegette, föltűnt neki, hogy ez a kanári nagyon olyanformán csiripel, mint a veréb.

— Hm! Hm! Itt egy kis próbát kell tartanunk, kedves Czirmos ur. Ezt a kanárit megfürösztjük.

Tiltak
fürösztö
veréb k
— H
Czirmos

— N
bünteté
És m
Czirm
a pincz

P

UGY
gadkoz
Nem jo
Mert b
kétség
halálos
valaki
Bezz
együtt
sáiddal
— M
az egy
mölcs.

Tiltakozott Czirmos ur, de hiába. Megfűrösztötték a kanárit, — hát mint szürke veréb került ki a fürdőből.

— Hahaha! Hihhi! No, megjárta, Czirmos ur!

Nagy kaczagás közt szégyenkezve és bosszusan sompolygott el Czirmos ur s még csak vissza sem adták neki a veréb-kanáriját, mert a tekintélyes Karmos ur így szólt:

— Nem csak jutalmat nem kap, hanem büntetésül én eszem meg a verebet.

És mindjárt be is kapta.

Czirmos ur három napig szégyenkezett a pinczében.

— Baj, baj! Ki hitte volna, hogy a furfang nem vezet célhoz! dörmögte. Persze, mikor a furfangosnál mindig lehet valaki még furfangosabb!

PÓRUL JÁRT TOLVAJ.

(Képpel a czimlapon.)

BGY-E, majom koma, ugy-e? Most már visitasz, jajveszékelsz s égre-földre fogadkozol, hogy nem teszed soha többé! Nem jobb lett volna, ha eddig sem teszed? Mert biz én nem tudom, segít-e rajtad a kétségbeesett jajgatásod, megkegyelmez-e halálosan megbántott ellenséged, vagy jön-e valaki a segítségedre.

Bezzeg tegnap még hetvenkedtél, mikor együtt ugrándoztál többi majom-pajtá-saiddal.

— Ma rossz ebédünk volt, panaszkodott az egyik. Még nem eléggé érett a gyümölcs. Juj, de belevásott a fogam!

— Ugy kell nektek, ha olyan ügyetlenek vagytok, mondottad te elbizakodottan. Én most még csak konfektnek eszem gyümölcsöt, különben pedig tojáson élek. Van bőven, csak meg kell keresni a fák sűrű lombja közt, a hová a madarak elrejtik fészkeket.

— Hm! szólt egy vén majom. A friss tojást magam is szeretem, de mégis békét hagyok a fészeknek. Először is, mert ha vad gyümölcsöt szakítok le, nem ártok vele senkinek, míg tojáskáját a madár megsiratja; de meg csiklandós is a dolog, mert könnyen akadhat veszedelmes szárnyas elenség.

— Hja, öreg, ügyesnek kell ám lenni, akkor semmi baj, feleléd te gúnyosan.

És folytattad a fészkek kifosztását. Az erdőben nagy darabon körül búra fordult minden madár kedve, mindegyiknek ki volt rabolva a fészke s azt sem tudták, ki a tolvaj. Te pedig, torkos majom, egyre vakmerőbbé lettél és végre a bubos vércse fészket raboltad ki.

De itt végre rajta vesztettél, ugy-e? Rajta kapott és szörnyű haraggal üldözőbe vett, leterített, beléd vágta hatalmas karmait és most iszonyatosan vagdal, vérez erős csőrével, csöppet sem törődve jajgatásoddal.

No, megölni nem fog, arra nem elég erős. De a büntetést, tudom, megemelegeted és tolvaj csinyeiddel nem fogsz dicsekedni.

A KÉT BUBA.

— Kicsi mese. —

— SZÖRNYÜSÉG! Mióta vagyunk már itt, hányan megbámultak és mégis csak itt maradunk!

— Magam is szeretném, ha már elvinne valami kedves jó leányka.

A játékos bolt ablakában beszélgetett így két ujdonatuj buba, várva, lesve, ki fogja őket megvenni. De épp a mint így sopánkodtak, egy leányka állt meg a mamájával a bolt ablaka előtt, beszélgettek, aztán betértek a boltba.

— Talán most végre kedvezni fog a szerencse! szól az egyik Vicza. Ugy látszik, valamelyikünk megtetszett ennek a leánykának, talán megvásárol.

— Ments isten! Inkább itt maradok még tovább, csak ez ne vigyen magával!

— Miért? Oly nyájasan nézett ránk! Bizonyosan szeretni fog.

— No bizony! Hát nem láttad, milyen egyszerű kis leány? Magának is alig telik csinosabb ruhára, mi juthat nála a Viczának? En fényes palotába akarok jutni, ahol minden nap új selyem ruhába öltöztetnek, külön buba-hintóban kocsikáztatnak.

— Ó, én beérvén azzal is, ha ez a leányka venne meg és aztán nagyon, nagyon szeretne.

Mindkettejüknek teljesült a kívánsága. A nyájas képű leányka épp azt a szerény bubát vette meg. Alig egy órával később pedig fényes hintó állt meg a bolt előtt s előkelő hölgy jött vásárolni. Sokféle játékszer vett a leánykája számára, megvette a nagyravágyó Viczát is.

— Valjon milyen az a leányka, akinek vettek? tünődött a Vicza.

Aznap, de még másnap sem láthatta meg, mert előbb pompás új ruhát készített számára a komorna, gyönyörű kalapocskát is, mindent egészen úgy, amint a Vicza rég óhajtott. Mikor már teljes díszbe volt öltözve, átadták kis úrnőjének, egy igen csinos, de elkényeztetett leánykának. Ez inkább kíváncsian, mint örömmel nézegette.

— Uj Vicza? No, elég csinos. Majd játszom vele.

Játszott is vele egy hétig mindennap. A második héten már csak egyszer kétszer vette elő, egy hónap mulva pedig feléje sem nézett. Ott feküdt a gyönyörűen felöltözött Vicza elfeledten, busan, unatkozva és semmikép sem értette, hogy kis úrnője mért nem gondolt már vele. De egy napon aztán megtudta.

A leányka keresett valamit s megpillantotta a Viczát.

— Ez az ócska buba még most is itt van? kiáltá. Ki kell dobní. Van már újabb és szebb játékom.

Megkapta a lábánál és a komorna felé dobta. A szerencsétlen Vicza azonban a földre esett, nagyot koppant és porcellán feje széthasadt. Most már senki sem vehette hasznát, a szemétre került s mialatt lassanként egészen szétmállott, ez volt utolsó sóhajtása:

— Mily rövid volt boldogságom, melyet hű csillogásban kerestem! Ó, mért nem oda vágytam, mért nem oda jutottam, ahol szeretet lakik!

LD. vé
száz esz
nyikorgó
sugárban
adta, de
megtöltö

— Id
friss viz

De c
csibe is
fordulta

— U
kut? T
mit az

— A
senyezni
val, am
lehet be

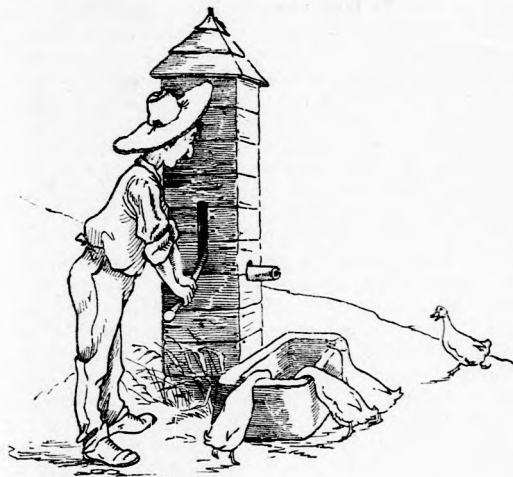
A vé
igen sok
gon; ne
szeliden

— N
jetek a
még, ho

Guny
azután

A VÉN KUT.

— Példázat. —

LDALT, jóformán elhagyottan állt a vén kut. Nagyon régen, talán már száz esztendeje is állt ott és ha meghuzták nyikorgó rudját, szűk csövön át vékony sugárban adta a vizet. Nem igen bőven adta, de az előtte levő válut mégis csak megtöltötte. És nyikorogva kiáltozta:

— Ide, ide, csibék, kacsák! Itt a jó friss víz!

De csak ritkán tévedt akár csak egy csibe is oda, a kacsák pedig megvetőleg fordultak el.

— Ugyan mit hívogat az a silány vén kut? Talán bizony azt hiszi, hogy ér valamit az a pár csöpp víz, amit ad?

— Az ám! Nevetséges! Még talán versenyezni akar azzal a gyönyörű nagy tócsával, amelyben annyi a víz, hogy uszni is lehet benne.

A vén kut, épp mert nagyon vén volt, igen sokat látott és tapasztalt már a világon; nem haragudott tehát meg, hanem szelíden szólt:

— No, no, ruczácskáim, hát csak menjetek a tócsához. De majd meggyőződtek még, hogy én vagyok a hívebb barátotok.

Gunyos nevetéssel feleltek a kacsák és azután feléje sem néztek a vén kutnak.

— No bizony! Kell is nekünk az ő barátsága.

Vigan lubiczkoltak a tócsában. Pompásan esett ez a nyári forró napokon. Csak-hogy a nagy forróságnak az a következő napra kisebbedett és egy szép napon teljesen, végképen kiszáradt. Nem maradt ott egy kortynyi víz sem.

A gazda nem vette ezt mindjárt észre s a kacsák szomjasan, bágyadtan támo-lyogva hápogtak.

— Vízet! Vízet! Ó! Meghalunk ebben a tikkasztó hőségben!

Látta végre a gazda, mi a baj. A vén kuthoz ment és meghuzta. Még hozzá sem kezdett, már futottak a kacsák nyakra före a még üres váluhoz. A vén kut aztán adott vizet.

— Ugy-e, rám szorultatok? És most talán elhiszitek, hogy nem az a hű barát, aki egyszer-egyszer bőven traktál, de a bajban cserben hagy; hanem az, aki soha sem tagadja meg a segítséget.

Rejtett név és rejtett sor.

<i>Amor</i>	<i>Sarolta</i>
<i>Emma</i>	<i>Teleky</i>
<i>Fa</i>	<i>Rest</i>
<i>Nap</i>	<i>Ibrahim</i>
<i>Olga</i>	<i>Orség</i>
<i>Dal</i>	<i>Per</i>

E szók úgy helyezendők egymás alá, hogy baloldalon a kezdő betűk fölülről lefelé olvasva egy híres költő nevét, jobb oldalon pedig a végbetűk alulról fölfelé olvasva e költő egyik híres költeményének a címét adják.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai.“

Átdolgozta *Donászy Ferencz*. Hat színes képpel, szép vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LI. köt. 6-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

I. Jenő, Ernő keresztnév.

II. Egyedül.

Helyesen fejtették meg; Kutas Margit, Sugár Kálmán, Gallatz Margit és Paula (részben), Zakár Jenő, Heszke Irmus, Nagy Kálmán, Botka testvérek, Záborszky Mariska és Dezső, Saláth Ilon, Kövesi Rudi, Hollaky Ferencz (részben), Ringenbach Vilma, Mérey Ágosta, Diemár Kálmán, Wagner Lajos (részben), Bódy Ödön, Kresz testvérek (részben), Leitner Olga, Kramer Sándor és Jenő (részben), Kreibik Sándor, Lányi Rózika, ifj. Körösi Károly, Somogyi Imre (részben), Patterson Margit és Orsolya (részben), Sier Friczi, Przybilla Jenő, Szilágyi Évike, Farkas Ilon, Maricza és Laczika (részben), Szent-Iványi Carla (részben), Fischl Izabella, ifj. Boróczy Lajos, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Somogyi Margit és Jolán (részben).

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Leitner Olga, Budapesten*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Tündérmesék«*, a *»Forgó-bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LI. köt. 5-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Lőrinczy Mariska, Fischl Izabella, Molnár Ferike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Kiss testvérek. A nagy pályázatban, mint ezt e rovatban egyik olvasó-társatok kérdésére már a minap megírtam, részt vehet a »Kis Lap« minden előfizetője, akármilyen uton történt az előfizetés. A pályázat feltételeit minnek közölném újra? Elolvashatja mindenki az augusztus 2-án megjelent 5-dik számban. A pályamű megírására pedig még bőven ráértek, mert a határidő csak szeptember második felében jár le. — **Nagy Kálmán.** Egészen pontosan megírhatom, mikor fogom a nevedet mint nyertesét a »Kis Lap«-ban kinyomatni: akkor, amikor a szerencse neked fog kedvezni és a te neved kerül ki elsőnek a kucsmából. — **Kramer Sándor.** Csakugyan magad vagy az oka, ha a kiadó-hivatal nem azt a számot küldte meg, amelyre szükséged van. És csalódol, ha azt hiszed, hogy újabb soraidból meg lehet érteni, melyiket kívánod. Mert »az 1-ső 4-dik számú füzetet« kéred, már pedig 4-dik szám nincs többféle. Ugy sejtem, hogy valamelyik ré-

gibb (talán az idej első) kötet 4-dik számát kívánod. Azt ird meg tehát a *kiadó-hivatalnak* — és nem nekem — *melyik kötetbeli 4-ik számra* van szükséged? Ha még van készletben, megküldi. — **Hardt-Stummer Albertine és Bettina.** Az Albertine képrejtvénykáját már sokan, sokszor fölhasználták, tehát nem közölhető, a koczka-rejtvényében pedig két hibás szó van: »lelet« és »dél«; ezekkel fölülről lefelé »lelet« és »dél« szavak kerülnek ki, aminek nincs értelme. A Bettina két koczka-rejtvénye jó volna, de hiányzanak az egyes sorokhoz szükséges jelző szavak. Ezekkel kiegészítve küldd be újra. — **Lipták Irénke.** Persze, hogy tévedés történt a könyvvel. De mert a másik könyv is ugyanattól a szerzőtől való, éppen olyan féle tartalmu és ugyanolyan áru, azt hiszem, legjobb lesz, ha megtartod azt, a mely hozzád jutott s megkíméled magadat az ide-oda küldözgetés alkalmatlanságától. — **Wagner Lajos.** Rejtvényed jól van szerkesztve, de tárgya most még nem alkalmas a földolgozásra. Hisz az az elbeszélés még csak épp most indult meg. Várjuk meg, míg a végére értünk. Félre tettem a művecskédet arra az időre. — **Weisz Angela.** Annak a közleménynek alája van írva a szerzője, még pedig egy »bácsi.« Hogyan lehet tehát kétséged, vajlon nem egy kis olvasó-társnőd írta-e? — **Diemár Kálmán.** A képrejtvényt nem lehet úgy megrajzolni, hogy a kívánt értelem derüljön ki. A négyes-rejtvényben nem állhat meg az »ólom« szó; »ólom« kellene, ilyen szó pedig nincs. Végre a számfeladvány tulságosan időrabló és fárasztó volna olvasó-társaidnak. — **Saláth Ilon.** A forma nem rossz, de a mondatok nem alkalmasak; egy részök már első tekintetre olvasható, más részök viszont kitalálhatatlan, kivált mert az egyikből egész szó is hiányzik. — **Weisz Miklós.** Nagyon is könnyű. — **Lányi Rózika.** Nagyon helyesen jársz el: addig kell próbálkozni, míg egészen jól nem sikerül. — *Többeléről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Saláth Ilonát kéri Weisz Erzsike (Bártfán), közölje vele a címét.

Szülők figyelmébe ajánljuk *Szánkási János* nyilvános jogu *minta elemi fiú és leányiskolájának* és ministerileg engedélyezett középiskolai internatusának a küszöbön levő iskolai évre szóló tájékoztatóját. E kitünő hírű intézet, mintaszerű berendezéseivel, előkelő tanerőivel a legmagasabb igényt is kielégíti és méltán megérdemli azt a támogatást és bizalmat, melyben a szülők részéről eddig is része volt.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi.* Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület.
Nyomatia a kiadó tulajdonos: *Athenaeum* irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.